Р Е Ш Е Н И Е
№ 42388

гр. София, 29.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 81 състав,** в публично заседание на 22.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Стоян Тонев

при участието на секретаря Лилия Благоева, като разгледа дело номер **9166** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Производството пред АССГ е образувано по жалба на Д. Б., с ЕГН: [ЕГН] от [населено място], ул. 21- ви век, бл. 36 А, ет.2, ап.10, чрез адв. А. Т., съдебен адрес в [населено място], [улица], тел. № 02 858 02 01, срещу заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗПАМ) № GPAM -2755664/10.07.2026г. издадена от Т. Н. Г. на длъжност Командир на отделение в група „ООР“ с-р ОП“– РУ 01 –СДВР която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т.2 А, б. „Б“ от ЗДвП- прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство, с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда- за срок до 6 месеца.

С жалбата се иска отмяна на ЗППАМ като незаконосъобразна. Относно конкретната заповед, се посочва, че медицинското изследване установило концентрация на алкохол от 0,41 промила, тоест под законоустановения критерий за нарушение, респективно жалбоподателят не е извършил нарушение, което е основанието за налагане на процесната ПАМ.Освен това, се твърди че заповедта е немотивирана. Иска се отмяна.Заявява се претенция за присъждане на разноските по делото. В с.з. жалбоподателят редовно и своевременно призован не се явява и не се представлява.

Ответникът по оспорването не се явява и не се представлява. От същия ,чрез юрк.А. , са постъпили писмени бележки с които жалбата се намира за неоснователна. В бележките се твърди, че е извършено нарушение по чл.174, ал.3 от ЗДвП и цитира текста на разпоредбата – „Водач на моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина, който не е участвал в пътнотранспортно произшествие и откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство

за установяване употребата на алкохол в кръвта и/или с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози, се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина за срок от две години и глоба 2000 лв., с изключение на случаите по чл. 343б, ал. 6 от Наказателния кодекс“. Заявена е претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.Направено е възражение за прекомерност на претендирания адвокатски хонорар, мотивирано с ниската фактическа и правна сложност на казуса.

СГП, редовно уведомена, не изпраща представител.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като обсъди доводите на страните, прецени представените по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и извърши проверка на оспорения акт в съответствие с разпоредбата на чл. 168 АПК, за да се произнесе, съобрази следното от фактическа страна:

Въз основа на АУАН, с процесната заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗПАМ) № GPAM -2755664/10.07.2026г. издадена от Т. Н. Г. – Командир на отделение – РУ 01 –СДВР , на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т.2 А, б. „Б“ от ЗДвП- прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство, с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда- „ за срок до 6 месеца“.

В АУАН и в ЗППАМ е посочено, е извършено нарушение по чл. 5, ал. 3, т. 1 ЗДвП, изразяващо се в това, че жалбоподателят е управлявал МПС с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда до 0,8 на хиляда, тъй като на 10.07.2026г. в [населено място] е управлявал личния си лек автомобил рег. [рег.номер на МПС] и след извършена проверка с техническо средство - „Алкотест Дрегер“, уредът е отчел положителен резултат от 0,71 промила.

По делото е установено, че на 10.07.2026г. в [населено място] , по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица], жалбоподателят е управлявал собствения си лек автомобил / м.ЛЕКСУС/ рег. [рег.номер на МПС] . Водачът/ жалбоподателят/ е спрян за проверка на [улица], като след извършена проверка с техническо средство – „Алкотест Дрегер“ модел 7510, с фабр. №0219, уредът е отчел положителен резултат от 0,71 промила в издишания от водача въздух/ проба № 03941 от 09,50 часа на 10.07.2026г./.

На жалбоподателят е бил издаден талон за медицинско изследване, връчен му на а 10.07.2026г.в 10,55 часа, като според записаното в талона жалбоподателят е следвало да се яви в рамките на 40 минути, считани от връчването на талона, в болница „Света А.“ – С., за да даде биологична проба /кръв/.

Според приложения протокол на УМБАЛ „Света А.“-С., от жалбоподателя е била взета биологична проба /кръв/ за изследване за употреба на алкохол в 11,26 часа на 10.07.2026г.,следователно в рамките на 40- те минути от връчването на талона.

От приложения Протокол № 462 от 13.07. 2026г. за определяне концентрацията на алкохол в кръвта, обективиращ резултатите от извършеното химическо изследване от химик в Специализирана химическа лаборатория към УМБАЛ „Света А.“ - С., се установява, че в изпратените за изследване проби кръв, взети от жалбоподателя, се е доказало наличие на етилов алкохол, но с концентрация от 0,41 на хиляда.

Приети са по делото документите от административната преписка, представените от страните и

изисканите от съда. Представени са и заповеди за компетентност.
При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:
Жалбата е подадена в предвидения в чл. 149, ал. 1 от АПК срок, от надлежна страна - адресат на обжалвания административен акт, имаща право и интерес от обжалване, поради което се явява процесуално допустима.
На основание чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 от същия закон се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Определянето на тези служби е в правомощията на министъра на вътрешните работи, с оглед разпоредбата на чл. 165, ал. 1 от ЗДвП. С оглед представените по делото заповеди, както и предвид удостоверение от Началник отдел“ Човешки ресурси“ в СДВР- че издателят на ЗППАМ, заема посочената длъжност, съдът намира, че оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган.
Обжалваният акт е издаден в предвидената в чл. 59, ал. 1 от АПК писмена форма. Изискването на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП и чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК за постановяване на мотивиран административен акт е изпълнено. Освен позоваване на АУАН, в оспорената заповед се съдържа подробно описание на твърдяното нарушение, станало основание за прилагане на ПАМ. Съгласно Тълкувателно решение (ТР) №16/31.03.1975г. на Общото събрание на гражданската колегия на Върховния съд (ОСГК на ВС) не е необходимо издаването на административния акт да съвпада по време с излагането на съображенията, по които административният орган е стигнал до едното или другото разрешение. Възможно е мотивите да предхождат издаването на акта и да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт или да бъдат изложени допълнително, когато с това се постигат целите, които законодателят е преследвал с изискването за мотивиране. В случая, оспорената заповед, е издадена въз основа на АУАН, съдържащ ясно описание на фактическата обстановка, касаеща претендираното нарушение.
Оспорената заповед обаче е издадена при неправилно приложение на материалния закон.
Съдебният контрол за материална законосъобразност на акта обхваща преценката дали са налице установените от административния орган релевантни юридически факти, даващи основание за упражняване на предоставена от закона материална компетентност и дали се следват разпоредените правни последици. Предмет на съдебната проверка е не дали изобщо са налице някакви фактически и правни основания за издаването на акта, а налице ли са посочените в обжалвания акт фактически обстоятелства и съответстват ли на юридическите факти, визирани в хипотезата на сочената от органа правна норма.
Разпоредбата на чл. 5 ал.3 т.1 от ЗДвП гласи -„ На водача на пътно превозно средство е забранено: да управлява пътно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда…“
Разпоредбата чл. 171, т.2 А, б. „Б“ от ЗДвП регламентира - „За осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки: прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство: с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда…– за срок от 6 месеца до една година“
Съгласно чл. 174 ал.4 от ЗДвП - „Редът, по който се установява концентрацията на алкохол в кръвта на водачите на моторни превозни средства, трамваи или самоходни машини и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, се определя с наредба на министъра на здравеопазването, министъра на вътрешните работи и министъра на правосъдието“
Направената проба с техническо средство е показала наличието на алкохол над 0,5 на хиляда в

издишания въздух, както е отразено в АУАН. Така също, в АУАН е отразено, че е издаден медицински талон на жалбоподателя. В оспорената ЗППАМ, незаконосъобразно АО е приел, че употребата на алкохол с концентрация над 0,5 на хиляда в кръвта е установена/доказана чрез показанията на техническото средство.

Разпоредбата на чл. 6, ал. 10 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози (Загл. изм. - ДВ, бр. 81 от 2018 г.) гласи - „Концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози се установява въз основа на показанията на техническото средство за установяване концентрацията на алкохол в кръвта или на теста за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози в случаите на отказ на лицето да подпише или да получи талона за изследване, при неявяване в определения срок на посоченото място или при отказ за изследване с доказателствен анализатор и/или за даване на проби за изследване“.

Следователно, разпоредбата на чл. 6, ал. 10 от Наредбата налага извод, че показанията от техническото средство са достатъчни за налагане на ПАМ само в случаите на отказ на лицето да подпише или да получи талона за изследване, при неявяване в определения срок на посоченото място или при отказ за изследване с доказателствен анализатор и/или за даване на проби за изследване, какъвто не е настоящият случай.

Напротив, в случая по делото е установено от събраните доказателства, че оспорващият в рамките на указаното време и в указаното болнично заведение доброволно е дал биологични проби за медицинско изследване.

Въпреки полученият резултат от техническото средство, изследването в Специализираната химическа лаборатория към болничното заведение /УМБАЛ „Света А.“/ на предоставената кръвна проба има определящо значение, както сочи и нормативната уредба.

В случая именно резултатът от изследването на биологичната проба/ на кръвта/ е меродавен за отговора на въпроса дали в кръвта на водача се е съдържал алкохол с концентрация над 0,5 на хиляда или не. При положение, че при извършеното химическо изследване в Специализираната химическа лаборатория към УМБАЛ „Света А.“ - С. се доказало наличие на етилов алкохол с концентрация от 0,41 на хиляда, то жалбоподателят не е извършил вмененото му с АУАН деяние по чл. 5, ал. 3, т. 1 ЗДвП / вр. чл. 174, ал.1, т.1 от ЗДвП/, респективно липсва основание за издаване на заповедта, тъй като надлежно установената концентрация на етилов алкохол, чрез химическото лабораторно изследване , не е над 0,5 на хиляда, а е 0,41 на хиляда.

Резултатът от проверката с техническото средство може да се ползва на целите на административните производства, но само ако са налице хипотезите на чл. 6, ал. 10 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози (Загл. изм. - ДВ, бр. 81 от 2018 г.) , а именно при отказ да се предостави кръвна проба, при неявяване на упоменатото място за вземане на проба в определения срок и при отказ да се получи и подпише талона за изследване, които хипотези в случая не са налице.

При тези констатации, издадената заповед е материално незаконосъобразна и подлежи на цялостна отмяна при осъщественото оспорване по съдебен ред.

Цитираната от ответника/ чрез юрисконсулта, в писмените бележки/ разпоредба на чл. 174, ал.3 ЗДвП не е приложима/ относима към случая, тъй като не са налице визираните в тази норма различни форми на отказ, напротив, жалбоподателят е бил тестван и с техническо средство, и е дал биологична проба в указаното болнично заведение в рамките на посоченото в талона време, която проба кръв е изследвана.

Следва за пълнота да се маркира, че напр. с Решение № 15455 от 11.12.2018 г. на ВАС по адм. д. № 5445/2018 г., I о., е изложена теза в насока, че когато на водача е издаден талон за кръвна проба и такава е дадена, административният орган не може да пренебрегне резултата от лабораторното изследване и неизчакването му съставлява съществено нарушение - „… административният орган не е изчакал лабораторното изследване на кръвната проба, която е била изготвена още на същия ден…издателят на заповедта е следвало да положи усилия да изясни обективната истина, като позоваването единствено на съставения акт за административно нарушение, не води до извода, че това законово изискване –чл. 7 АПК – в случая е било спазено…“.

С оглед изхода на делото е основателна претенцията на жалбоподателя за присъждане на доказаните разноски. Следва да му бъдат присъдени 5,11 евро, платена държавна такса и 600 евро за адвокатски хонорар, като последната сума е заплатена в брой, видно от приложения договор за правна защита и съдействие. С т. 1 на ТР № 6/06.11.2013 г. по т.д. № 6/2012 г. ОСГТК на ВКС е прието, че съдебни разноски за адвокатско възнаграждение се присъждат, когато страната е заплатила възнаграждението. В договора следва да е вписан начина на плащане - ако е по банков път,задължително се представят доказателства за това, а ако е в брой, то тогава вписването за направеното плащане в договора за правна помощ е достатъчно и има характера на разписка. Ответникът по оспорването прави възражение за прекомерност на хонорара.Това възражение е неоснователно, тъй като размерът на адвокатския хонорар от 600 евро не надвишава съществено предвидения минимален размер от 1000 лева / 511,29 евро/ съгласно чл. 8, ал.3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа.Този хонорар в случая не е прекомерен/ прекален, а е справедлив, съобразен с ниската сложност на делото.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София - град, в настоящия състав

Р Е Ш И:

Отменя по оспорването по жалба на Д. Б., ЕГН: [ЕГН] от [населено място], ул. 21- ви век, бл. 36 А, ет.2, ап.10, чрез адв. А. Т., Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗПАМ) № GPAM -2755664/10.07.2026г. издадена от Т. Н. Г. на длъжност Командир на отделение в група „ООР“ с-р ОП“– РУ 01 –СДВР която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т.2 А, б. „Б“ от ЗДвП- прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство, с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда- за срок до 6 месеца.

Осъжда Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Д. Б., ЕГН: [ЕГН] сумата от 605,11 евро за разноски по делото за адвокатски хонорар и държавна такса.

Препис от решението да се изпрати на страните.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл.172, ал.5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: